

MAGVETŐ

Magyar ugarra szorgos magvetőnek
 Rendelt a sors, az Égből kimért sorsom.
 A fejem fölött felhők kergetőznek,
 A lelkemben a gond keresztjét hordom.
 Álmoť kergetve sokszor elbukom, —
 S bár nincs erős kar, aki fölsegítsen:
 Boldogan járok tüskés mezsgye-úton,
 Mert magvetőnek választott az Isten.

Pacsirtaszóra ébredek naponta.
 Dallal köszöntöm a kelő napot.
 Erő szikrázik mind a két karomba,
 Mikor jövőnkért szántogathatok.
 Földem parányi, kizsarolt, kemény,
 De nékem mégis áldott kincsdarab.
 Ekém: a hit. Boronám: a remény.
 A vetőmag: a szívemből szakad.

A szántóföldem áldott sok göröngye:
 Sok-sok kis lélek, sok-sok morzsa agy,
 És valamennyit én váltom örömré,
 Ha perzseli a szél, a dér, a fagy.
 Lélek-csirájuk én babusgatom,
 Szívemből szórok rájuk harmatot.
 Az áldást termő, feltört ugaron
 A fény, a meleg nékik én vagyok!

Az egy szívemet osztom száz darabra,
 S az egy lelkemmel ciróगतok ezret.
 Melléjük ülök a kopottas padba,
 Ahol a holnap fénye ébredezget.
 Ha kis kezük a tenyerembe mélyed
 És együtt szántjuk az irkalapot:
 Szívemben himnuszt muzsikál az élet
 És azt álmodom, hogy király vagyok ...

Országom kicsiny; határa csorba,
 De népe boldog s egyetért velem,
 Mert megölelem valamennyit sorba,
 Mert szívem értük el is égetem.
 Az ő hajnaluk énbőlőlem ébred,
 Önékik gyűjtök minden asztagot, —
 S én mégis, mégis hálát adok Néked,
 Atyám, hogy küzdő magvetőd vagyok!

Móra László